

MARION VAN DE COOLWIJK

Met precisie
gleed het mes door
de huid. Hij had
maar één kans...

THRILLER

VLIJM SCHERP

DE CRIME COMPAGNIE

DE DADER

De wagen mindert vaart en rijdt de verlaten parkeerplaats op. Kleine regendruppels hechten zich vast op de voorruit. Het najaar is onherroepelijk begonnen. De temperatuur in de auto daalt. Of voelt het alleen maar zo?

Voor mij doemt een hoog hek op. De koplampen beschijnen de heg met laurierstruiken die als een peloton soldaten voor het hoge hek staan opgesteld. Er is geen enkele andere auto te bekennen op deze plek. Ik kijk opzij. De ondergaande zon speelt met zijn krullen. De haardos die ik zo aantrekkelijk vond toen ik hem voor het eerst zag. Ik weet nog precies waar dat was. En wanneer. Het staat in mijn geheugen gegrift. Voor altijd.

Hij stelde zich voor met de mooiste lach die ik ooit had gezien. Misschien kwam het door zijn ogen. Felblauw. Indringend. Maar vooral geïnteresseerd. In mij. Ik zag het. Ik voelde het. Zijn blik vertelde alles wat ik op dat moment wilde voelen. Wij samen. Voor altijd. Ik kon niet anders dan mijn naam fluisteren, terwijl ik hem bleef aanstaren. Zijn hand raakte mijn hand aan en hij herhaalde met zachte stem mijn naam. Het was alsof de bliksem insloeg en voor het eerst van mijn leven wist ik echt wat verliefdheid was. Een niet tegen te houden, verslavende pijn die ik tot op de dag van vandaag verafschuw.

Het kon niet. Het mocht niet. Ik wilde het niet. Maar het gebeurde toch. Het was niet tegen te houden en nu kan ik niet meer terug. Ik zou niet weten hoe. Zijn lieve woorden, zijn strekende handen en verlangende blik zijn verslavend en beangstigend tegelijk. Hij heeft me in zijn greep. Als hij het wil, gebeurt het. Hij regelt het.

Zoals nu.

HOOFDSTUK 1

‘Boaz! Billie! Jullie komen te laat!’ Lily Stern stapelde de twee broodtrommels op elkaar en liep naar de gang. ‘Opschieten, nu! Boaz, jij helemaal. De bus vertrekt over tien minuten. Je had al lang op school moeten zijn.’

Er klonken voetstappen op de trap.

‘Ik kan mijn oplader niet vinden.’ Boaz sloeg de laatste vier treden van de trap over. ‘Gisteren lag-ie nog...’ Verder kwam hij niet.

‘Hier.’ Lily duwde een van de broodtrommels in zijn hand en knikte naar de rugzak die onder de kapstok stond. ‘Je oplader heb ik in je tas gedaan. Voorvak. Heb je nu alles?’

‘Ja, nu wel.’ Boaz sloeg zijn armen om zijn moeder heen. ‘Ik ga je zo missen, mam!’ Er verscheen een grijns op zijn gezicht. ‘Maar niet heus.’

Lily gaf hem een kus op zijn voorhoofd. ‘Geniet ervan, lieverd. Schoolkamp is iets wat je je hele leven blijft herinneren.’

‘Geef jij door dat ik niet op trainen ben vanavond?’

‘Komt goed.’

Billie stond op de onderste trede van de trap en keek jaloers naar haar broer die zijn jas aantrok, zijn rugzak oppakte en de voordeur opende. ‘Tot vrijdag!’ klonk het wat schor en met een klap viel de deur achter hem dicht.

‘Hij wel,’ bromde Billie. Ze pakte haar broodtrommel van haar moeder aan en stopte die in haar tas. ‘Ik vind het stom dat onze

klas pas in april op kamp gaat. Waarom niet tegelijk?’

‘Dat weet je best, meisje. De accommodatie is gewoon te klein voor alle brugklassers tegelijk. Jullie hebben geloot en Boaz’ klas mocht als eerste.’ Lily liep naar de voordeur. ‘Denk maar zo: wie wat bewaart, die heeft wat. En nu hup, naar school. Succes met je toets Frans.’

‘Ik voel me niet zo lekker, mam.’ Billie ondersteunde haar woorden met een diepe zucht.

Lily legde haar hand op Billies voorhoofd. ‘Hmm, je hebt geen koorts. Misschien is het toetseritis?’ Ze glimlachte en sloeg haar badjas dicht. ‘O ja, vanavond ben ik laat thuis, dus je moet de lasagne van eergisteren opwarmen. Staat in de koelkast.’ Ze opende de voordeur.

Met een diepe zucht ritste Billie haar tas dicht. ‘Is papa er vanavond wel?’

Lily schudde haar hoofd. ‘Ik weet het niet, schat.’

‘Lekker dan,’ bromde Billie. ‘Hij had beloofd om me te helpen met mijn presentatie.’

Lily keek op haar horloge. ‘Anders stuur je hem even een berichtje? Het komt vast goed.’

‘Geloof je het zelf.’ Billie stak haar hand op en liep het tuinpad af. ‘Anders fiets ik even naar opa en oma. Die zijn wel altijd thuis.’ De laatste zin kwam er snauwerig uit. ‘Doei!’

‘O ja, Billie?’ riep Lily haar na. ‘Any belde zojuist of je vanavond een uurtje op Michel wilt passen.’

Billie bleef staan.

‘Het is maar een uurtje, schat. Ze kunnen niemand anders vinden.’

‘Ik kan niet,’ bromde Billie.

‘Hoezo niet?’

Billie hief haar armen. ‘Ja, duh! Mijn presentatie, weet je nog?’

‘Dat ene uurtje eruit is juist goed voor je. Even je gedachten verzetten.’

Billie schudde haar hoofd. ‘Nee, ik kan echt niet, mam. Ik...’

‘Je kunt daar ook aan je presentatie werken. Die kleine ligt al in

bed als je komt, dus ik zie het probleem niet.' Lily kwam bij haar dochter staan. 'Luister, de moeder van Anya ligt in het ziekenhuis met een gebroken heup. Mark en zij willen graag een keer samen naar het bezoekuur. Echt, we kunnen best even helpen. Nu Anya weer zwanger is, is dat het minste wat we kunnen doen.'

'We? Ik, bedoel je!' Billie balde haar vuisten. 'Ga zelf oppassen, mam, als je zo graag wilt helpen.'

'Ik ben vanavond laat thuis.' Lily drukte een kus op haar voorhoofd. 'Kom op, Billie. Je hebt al zo vaak op Michel gepast.' Haar stemvolume daalde. 'En ik heb al gezegd dat je kon.'

Billie zweeg.

'Je bent een lieverd,' ging Lily verder. 'Als je er om kwart over zeven bent, zorgt Anya dat Michel al in bed ligt. Om halfnegen uiterlijk zijn ze weer terug.'

'Dat is langer dan een uur,' bromde Billie.

'Verdien je ook meer.' Lily glimlachte. 'Geef meteen even aan Mark door dat Boaz donderdag niet naar trainen komt. Je bent een schat. En nu hup, naar school.'

HOOFDSTUK 2

Lily sloot de voordeur en zuchtte. Sinds ze halve dagen werkte, verliepen de ochtenden hectischer. En aan Alexander had ze niets. Die was er meer niet dan wel. Billie had gelijk. Zijn werk als arts ging altijd voor. ‘Patiënten zijn ons inkomen, Lily,’ was zijn geijkte antwoord als ze er weer eens over begon of hij niet vaker thuis kon zijn.

Ze had het opgegeven.

Hun levens liepen sowieso al jaren asynchroon. Ze kon zich de laatste keer dat ze echt samen waren niet meer herinneren. Alexander kwam en ging. Zijn pieper was zijn agenda. Niets kon ze met hem plannen. Altijd was er weer een patiënt die hem nodig had. Dat zij en de kinderen hem ook nodig hadden, drong niet tot hem door.

Het warme douchewater liet haar huid tintelen. Wat zou ze aantrekken? Haar kledingkast hing vol mooie outfits. Alexanders riante salaris was een goede compensatie voor het vele werken. Ze hadden financieel niets te klagen. Een prachtig vrijstaand huis in een rustige omgeving, twee auto’s, een zwembad in de tuin en een eigen creditcard waarmee ze kon doen wat ze wilde. Ze hadden dit samen opgebouwd. Zij thuis met de tweeling, hij de kliniek.

Maar nu Boaz en Billie op de middelbare school zaten, werden ze steeds zelfstandiger en voelde Lily een leegte. Ook na schooltijd waren de kinderen vaak overal en nergens. De dagen thuis voelden eenzaam.

Alexanders voorstel om iets te gaan doen met haar leven, had ze ter harte genomen. Na enige tijd zoeken en solliciteren was ze voor zestien uur per week aangenomen als receptionist bij het gemeentehuis. De tijden wisselden. Soms de ochtend, dan weer de middag, maar altijd was ze op tijd thuis voor het avondeten.

Vanavond was een uitzondering. Ze had er lang over nagedacht. Alexander had al aangegeven dat hij waarschijnlijk op de kliniek bleef slapen. Drie operaties achter elkaar waren slopend en de volgende ochtend stonden de eerste consulten alweer gepland. Lily had hem succes gewenst. Ze wist wat zijn 'waarschijnlijk' betekende. Deze keer kwam het haar goed uit.

Het kleine woon-slaapgedeelte dat Alexander drie jaar geleden aan de kliniek had laten bouwen gaf hem de rust die hij nodig had. Na een enerverende dag naar huis rijden was niet verantwoord, vond hij. Ondanks haar bezwaar dat zij en de kinderen hem dan waarschijnlijk nog minder zouden zien, zette hij het plan door. Ze had hem uiteindelijk nog geholpen ook met het inrichten van de ruimte. Het eenpersoonsbed was haar eerste aanschaf. Zo had ze nog iets van controle over de nieuwe situatie.

Alexander beloofde alleen in uiterste nood op de kliniek te blijven slapen. 'Jij en de kinderen zijn alles voor mij.'

Maar zoals ze verwachtte, bleef hij al snel enkele nachten per week in de kliniek slapen. Het verbaasde haar nog het meest dat hij zich totaal geen zorgen leek te maken over het feit dat zij dan ook de helft van de week 's nachts alleen was. Om maar niet te spreken over de nachten dat hij wel thuis bleef slapen, met de nadruk op slapen.

Ja, hij had een drukke baan als plastisch chirurg, maar hij had toch een goede collega-arts? Lily had die Tom één keer ontmoet vorig jaar met de kerstborrel. Aardige jongen. En leergierig ook. Waarom kon Alexander dan niet meer tijd vrijmaken voor zijn gezin?

Toch had ze geen enkel bewijs dat Alexander vreemdging. De keren dat ze 's avonds naar de praktijk was gereden en tot na middernacht in haar auto had zitten wachten om hem in zijn eentje

de gordijnen te zien sluiten, hadden niets opgeleverd. Maar welke gezonde, knappe arts van veertig leefde seksloos?

Ze hield van Alexander en ze zou hem en de kinderen nooit verlaten, maar zonder lichaamswarmte wilde ze haar beste jaren niet voorbij laten gaan. Mark, de voetbaltrainer van Boaz, was haar eerste minnaar geweest. Nou ja, minnaar. Ze hadden het drie keer gedaan, in zijn auto op een verlaten parkeerplaats. Pure lust was het geweest. Heerlijk, hij stond er hetzelfde in als zij. Geen verplichtingen, geen verwachtingen. Maar al snel beseftte ze dat het zo dichtbij halen van genot onomkeerbare consequenties kon hebben.

Hij en zijn vrouw Anya waren vaak in de kantine te vinden. Alexander klikte met Mark en al snel werden ze door Anya uitgenodigd om een keer gezellig te komen eten. De ontstane vriendschap maakte het voor haar onmogelijk om ermee door te gaan. Mark vond dat opwindend, zei hij. Maar zij was resoluut. Dit was niet wat ze wilde. Daarvoor vond ze Anya te aardig. Hij had nog een paar keer lokkende signalen afgegeven als ze elkaar tegenkwamen, maar ze was bij haar besluit gebleven. Als ze vreemdging, dan zo ver mogelijk van haar inner circle vandaan.

Lily sloot haar ogen en liet het warme water over haar gezicht lopen. Alleen al de gedachte aan wat er vanavond misschien ging gebeuren, gaf haar een tinteling. Ze draaide de kraan dicht en droogde zich af. Ze kreeg er weer lol in om zich goed te kleden en op te maken, merkte ze. De complimenten die ze kreeg van bezoekers en collega's deden haar goed. 'Komen de dure outfits toch nog van pas,' mompelde ze, terwijl ze haar föhn pakte. Haar gedachten gingen naar die leuke nieuwe wethouder, die gisteren heel duidelijk met haar flirtte en vroeg of ze vanavond op het gemeentehuis naar de afscheidsborrel van de locoburgemeester kwam.

Ze boog voorover. De warme lucht van de föhn gleed over haar gezicht en hals en gaf haar haren vrij spel. Een tinteling voltrok zich in haar lichaam. De haarpunten tikten tegen haar borsten en ze voelde haar onderbuik reageren. De gedachte alleen al aan

het knalroze vriendje in haar nachtkastje deed haar kreunen, maar ze hield zich in. Toen ze nog niet werkte, had ze alle tijd om toe te geven aan het verlangen. Nu moest ze zich haasten om op tijd op het gemeentehuis te zijn.

Lily zette de föhn uit en borstelde haar haren in model. Haar blik in de spiegel focuste zich op de rimpels bij haar ogen, de smallere bovenlip en de slappe huid van haar hals. Waar waren háár dromen gebleven? Haar huwelijksleven had in het teken gestaan van de kinderen en Alexanders droom. Ze had het allemaal laten gebeuren. Dat ging vanaf nu veranderen.

Ze draaide zich om. Die wethouder was een mooi begin.